УДК 351.743

DOI 10.37566/2707-6849-2021-1(34)-3

Валерія ГОЛУБ,*аспірантка кафедри правоохоронної діяльності та поліцейстики Харківського національного університету внутрішніх справ*

ORSID: 0000-0003-4620-8942

ВЗАЄМОДІЯ ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ ТА НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ – ВАЖЛИВА ГАРАНТІЯ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Аналізуючи особливості сучасної політики України, можна зробити висновок, що відбулися певні ґрунтовні зміни, основним напрямом яких є активізація європейського вектору економіки та підприємництва, соціальних перетворень, забезпечення безпеки, захист життя та здоров'я людей, їх честі, гідності, прав та свобод.

Стаття 3 Конституції України гарантує людині, що її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю і що утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1]. З прийняттям Конституції Україна взяла на себе зобов'язання перед міжнародним суспільством дотримуватися прав людини, серед яких – забезпечення права особистості на вільний вибір місця проживання та свободу пересування.

Наслідками сучасного курсу, обраного Україною – на подальше сприяння демократизації суспільства, на євроінтеграцію, стали покращення відносин та активізація міжнародного співробітництва нашої держави з країнами близького і далекого зарубіжжя, прийняття законодавчих актів, спрямованих на запровадження спрощеного режиму пересування громадян – мешканців цих країн. Відбувається подальше активне реформування правоохоронних органів системи Міністерства

внутрішніх справ України, і це повною мірою характеризує процеси, що відбуваються у діяльності центральних органів виконавчої влади, і в тому числі Державної міграційної служби України (далі – ДМСУ) та Національної поліції України (далі – НПУ), одним із ключових завдань яких є забезпечення прав і свобод людини.

Конституція України забезпечує неможливість обмеження прав і свобод людини. Але необхідно враховувати обставини, які зумовлені функціонуванням відповідних інституцій держави і суспільства, що призводить до виникнення певних ситуацій, наслідками яких є необхідність обмеження прав і свобод [2, с. 17].

Незважаючи на те, що вищезазначені правоохоронні органи мають певний обсяг повноважень, які спрямовані на забезпечення прав і свобод громадян, ми вважаємо, що як ДМСУ, так і НПУ не завжди в змозі самостійно ефективно виконати ті завдання, які ставить держава в цьому напрямі їх службової діяльності. Тут виявляється недостатність законодавчого регулювання – на теперішній час ще не прийнятий Закон України «Про органи внутрішніх справ» [3], положення якого повинні визначати основні засади організації взаємодії правоохоронних органів, у тому числі тих, які входять до системи Міністерства внутрішніх справ.

Тому необхідність налагодження ефективної взаємодії ДМСУ з НПУ щодо діяльності у сфері забезпечення прав і свобод громадян набуває важливого значення.

У науковій літературі повною мірою висвітлено таке поняття, як «взаємодія» [4, с. 215]. Сучасний тлумачний словник української мови визначає це поняття як взаємозв'язок між предметами у дії, їх взаємовплив; чиясь погоджена дія, взаємодопомога [5, с. 99]. Г. Атаманчук зазначає, що взаємодія елементів частини (у часі і просторі) додає певні контури частині, зміцнює її силу за допомогою спеціалізації і кооперації можливостей цих елементів. Головне в організації складається не в наборі кількості і якості елементів, що їх складають, а в їх взаємозв'язках, взаємодіях [6, с. 130–131].

Узагальнюючи висновки науковців, які вивчали питання діяльності ДМСУ та НПУ у справі забезпечення захисту прав і свобод громадян, можливість і значення взаємодії правоохоронних структур у цій справі, можемо зробити висновок, що взаємодія ДМСУ та НПУ – це взаємоузгоджена, спільна діяльність цих центральних органів виконавчої влади, які керуються нормами чинного законодавства, мета якої – забезпечення захисту конституційних прав і свобод людини на території нашої держави.

Вивчення процесу взаємодії ДМСУ та НПУ дає можливість проаналізувати рівень впливу того чи іншого правоохоронного органу на спільний кінцевий результат, встановити можливості підвищення ефективності роботи, визначити її подальші напрями. Зарубіжний, а також вітчизняний досвід роботи правоохоронних органів говорить про те, що у теперішній час дедалі складніше вирішується питання щодо реагування відповідних структур на екстрені виклики. У зв'язку з цим взаємодію

між правоохоронними органами необхідно розглядати як один із засобів підвищення ефективності такої роботи.

Враховуючи, що кожен правоохоронний орган має свої завдання та функції, які закріплені у відповідних нормативних документах, у разі організації взаємодії між ними необхідно враховувати ці обставини. Також необхідно визначити наявність реальної можливості органу державної влади здійснити заходи по організації такої взаємодії. У зв'язку з тим, що ДМСУ та НПУ мають статус правоохоронних органів, які входять до системи МВС, то цей центральний орган виконавчої влади взмозі взяти на себе здійснення таких функцій з метою забезпечення ефективної та якісної їх роботи як на загальнодержавному, так і регіональному рівні.

Взаємодія не є самоціллю. Взаємодія є засобом вирішення існуючих проблемних питань у роботі правоохоронних органів, підвищення професіоналізму їх роботи, належного забезпечення захисту прав і свобод людини в Україні.

Питанню взаємодії ДМСУ з іншими правоохоронними структурами приділяється суттєва увага на законодавчому рівні. Наприклад, відповідно до Положення про Державну міграційну службу України на цей центральний орган виконавчої влади покладаються такі завдання, як:

- 1) реалізація державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів;
- 2) внесення на розгляд міністра внутрішніх справ пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів [7].

Зважаючи на викладене, вважаємо, що найбільш доцільно надалі досліджувати питання взаємодії ДМСУ з НПУ у сфері забезпечення прав людини залежно від рівня такої співпраці. Основними формами здійснення взаємодії між ДМСУ та НПУ є такі:

- 1) враховуючи, що ДМСУ відповідно до покладених на неї завдань проводить аналіз міграційної ситуації в Україні, проблем біженців та інших категорій мігрантів [7], а згідно зі ст. 26 Закону України «Про Національну поліцію України» поліція наповнює та підтримує в актуальному стані бази (банки) даних, що входять до єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України, стосовно іноземців та осіб без громадянства, затриманих поліцією за порушення визначених правил перебування в Україні [8] – здійснення оперативного взаємного інформування, забезпечення обміном інформацією, а також доступу у встановленому порядку до відповідних баз даних;
- 2) здійснення моніторингу, збирання, опрацювання, аналіз, оцінка виявлених ДМСУ та НПУ фактів скоєння порушень встановлених правил перебування в Україні іноземцями та особами без громадянства, обмін цією інформацією між вказаними правоохоронними структурами;

3) організація та проведення підрозділами ДМСУ та НПУ із залученням інших державних органів спільних заходів, спрямованих на профілактику, виявлення та припинення порушень правил перебування в Україні іноземцями та особами без громадянства, скоєння злочинів та адміністративних правопорушень цієї категорією осіб;

4) беручи до уваги, що ДМСУ відповідно до покладених на неї завдань розробляє поточні та довгострокові прогнози із зазначених питань, вживає у межах компетенції заходів щодо сприяння реалізації прав біженців та інших категорій мігрантів [7], а НПУ під час виконання своїх завдань забезпечує дотримання прав і свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, а також міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, і сприяє їх реалізації [8] – організація та проведення спільних засідань, семінарів із питань належного забезпечення реалізації міграційної політики, забезпечення належного стану публічного порядку та безпеки у державі;

5) досвід проведення профілактичних операцій на території Харківської області, які ініціюються ДМСУ («Мігрант», «Біженець», «Готель», «Кордон») та НПУ («Зброя, вибухівка», «Стоп наркотики», «Ринок», «Документ») з метою зниження рівня злочинності, свідчить про те, що взаємне залучення ДМСУ та НПУ на стадії підготовчого та практичного етапів проведення таких операцій дає значно більший ефект і потребує проведення спільних координаційних нарад, обговорень, інструктажів;

6) спільна діяльність ДМСУ та НПУ, яка спрямована на обговорення, розроблення та прийняття правових актів, що на законодавчому рівні повинні закріплювати основні засади взаємодії зазначених правоохоронних структур.

Немає сумніву в тому, що однією з обов'язкових умов прийняття ефективних рішень з боку держави щодо формування міграційної політики є забезпечення надійної статистичної та фактологічної бази, яка об'єктивно відображає існуючу ситуацію в Україні, для чого необхідно: забезпечити відповідність міграційних даних, що збираються та оприлюднюються в Україні, рекомендаціям ООН щодо міграційної статистики та показникам, які застосовує Євростат, виявляти можливість використання нових джерел статистичної інформації, таких як державні реєстри, що містять дані про населення, а також посилити рівень взаємодії між відомствами з метою досягнення зіставності адміністративних даних, посилити роль органів виконавчої влади відповідальних за адміністративні дані у сфері міграції, з метою досягнення цих цілей розробити та запровадити комплексну стратегію вдосконалення міграційних даних [9], і з метою досягнення реальних результатів залучити до цієї роботи ДМСУ та НПУ. Організація взаємодії між ДМСУ та НПУ повинна мати конкретну мету, визначене коло питань і проблем, заради вирішення яких були передбачені спільні дії цих правоохоронних органів. Взаємодія

в роботі правоохоронних структур дає їм можливість при проведенні заходів по забезпеченню публічного порядку і безпеки більш ефективно використовувати свої повноваження, які надає законодавство України, що значно розширює їх можливості.

Як зазначалось, реальним проявом взаємодії ДМСУ і НПУ та інших правоохоронних органів є проведення спільних спеціальних операцій. Протягом 2018–2020 років під час проведення спільних заходів у рамках операції «Мігрант» співробітники ДМСУ та поліцейські активно співпрацювали у напрямі протидії злочинам, пов'язаним з торгівлею людьми. Зокрема, недопущення злочинних проявів у наданні послуг із сурогатного материнства та незаконного вивезення дітей за межі країни. Україна є країною походження, транзиту та призначення в торгівлі чоловіками, жінками й дітьми. Зростає також проблема внутрішньої торгівлі людьми.

За оцінками, сформованими на основі результатів періодичних досліджень з питань міграції та торгівлі людьми, що проводилися на замовлення Міжнародної організації з міграції ООН (далі – МОМ), за період з 1991 року, від торгівлі людьми могли постраждати 260 тисяч українців. Представництво МОМ в Україні надає допомогу особам, які постраждали від торгівлі людьми, з 2000 року. Протягом грудня 2019 – січня 2000 років комплексну реінтеграційну допомогу, зокрема юридичну, медичну, психологічну, фінансову, освітню тощо, отримали 16 607 постраждалих осіб [9]. Про посилення ризиків торгівлі людьми на тлі активізації трудової міграції свідчать як дані МОМ, так і дані державних органів щодо кількості виявлених злочинів та кримінальних справ, за якими винесено судові рішення, а також кількості осіб, яким офіційно надано статус постраждалих від торгівлі людьми відповідно до Закону України «Про протидію торгівлі людьми» [10].

Так, кількість зреєстрованих злочинів в Україні за ст. 149 Кримінального кодексу України за період з 2014 по 2019 роки становить 1389. Існує тенденція щодо збільшення кількості такої категорії злочинів: 2014 рік – 109, 2019 рік – 306. Цілком зрозуміло, що така ж тенденція має місце, якщо розглянемо ситуацію з набуттям в Україні особою офіційного статусу постраждалого від торгівлі людьми: за період з 2012 по 2019 роки таких осіб налічується 878. У 2014 році такого статусу набули 27 осіб, а у 2019 році – 135.

Перебування біженців та осіб, які потребують додаткового захисту, на території України вимагає від керівництва держави в особі її правоохоронних органів відповідного та дієвого реагування на проблеми, які пов'язані з цією ситуацією. Відкритість кордонів і, як наслідок, стрімкий розвиток міграційних процесів, призвели до зростання кількості правопорушень як скоєних біженцями, так і правопорушень, скоєних стосовно самих біженців.

Йдеться не тільки про осіб, які офіційно мають статус біженців та осіб, які потребують додаткового захисту, а й про тих, хто нелегально проживає на території України. Згідно з інформацією Верховного комісара ООН у справах біженців, на

початку 2020 року у світі було 79,5 мільйонів біженців. Станом на друге півріччя 2020 року в Україні перебували 1276 іноземців, яких офіційно визнано біженцями. Але серйозніша проблема полягає в тому, що реальна кількість біженців в Україні набагато перевищує офіційні статистичні дані. Як повідомив представник Управління Верховного комісара ООН з питань біженців в Україні Пабло Матеу, точна кількість біженців в Україні нікому не відома, і ця кількість у разі перевищує офіційні дані [9].

Зазначена ситуація, яка склалася в Україні з неврегульованою міграцією, викликає занепокоєння у зв'язку з тим, що суттєва кількість українців, які виїхали за кордон, маючи наміри знайти роботу, вирішили це питання, але, працюючи, вони не мають належних дозвільних документів, передбачених законодавством країни перебування. Друга проблема, яка виникає у зв'язку з неврегульованою міграцією – це те, що територія України використовується мігрантами не тільки для незаконного перебування, а й для незаконного транзиту до європейських країн.

Згідно з інформацією МОМ, за даними дослідження щодо трудової міграції 2017 року, майже кожний четвертий трудовий мігрант працював за кордоном, не маючи жодного правового статусу або маючи лише туристичну візу [9]. Загострення проблеми підтверджують також дані європейських країн щодо громадян України, які є порушниками міграційного законодавства країн перебування. Кількість виявлених у 2018 році на території ЄС громадян України з неврегульованим статусом становила 38 150 осіб, тих, щодо яких прийнято рішення про повернення – 33 045, та не пропущених на територію ЄС – 53 610 осіб [11].

Проблема неврегульованої міграції іноземців як в Україну, так і через Україну суттєво впливає на стан публічного порядку і безпеки. Згідно з інформацією Державної прикордонної служби України у 2018 році при спробі нелегального перетину державного кордону затримано 1,1 тисяч осіб, на території України виявлено 11,1 тисяч мігрантів з неврегульованим статусом, 92% з них – порушники строків перебування.

Перебування такої кількості осіб, які є громадянами інших країн або особами без громадянства і переважна більшість яких мають суттєві проблеми в країні походження, не завжди дотримуються вимог чинного законодавства України, викликає у правоохоронних органів держави, передусім міграційних служб, поліції, судових органів, необхідність відповідного правового реагування. Закон України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» [12], прийнятий у 2011 році, визначає правові підстави отримання статусу біженця або особи, яка потребує додаткового захисту. Цей закон визначає і сам статус, який дає можливість біженцям отримувати деякі види допомоги (грошові виплати і пенсії, можливість вчитись, лікуватись, відправляти релігійні потреби). Але загалом законодавство України про біженців та осіб, які потребують додаткового захисту,

не повною мірою відповідає сучасним вимогам та, в деяких випадках, не завжди визначає конкретні шляхи розв'язання важливих проблем щодо забезпечення прав таких категорій осіб. Тому є нагальна потреба відпрацювати в українському законодавстві такі положення, що відповідають міжнародним законодавчим нормам, які необхідні для визначення статусу біженців та осіб, які потребують додаткового захисту, в Україні та його правового забезпечення.

Згадані обставини змушують суспільство і державні структури, які визначають міграційну політику в Україні, звернути увагу на ситуацію, яка склалася у державі з питань забезпечення прав біженців, на наслідки, які є результатом порушення цих прав, на факти порушення міграційного законодавства, а також недосконалість самого цього законодавства.

Висновок. Враховуючи викладене, констатуємо, що існує потреба у розробці науково-практичної моделі адміністративно-правового забезпечення прав біженців, спираючись на вітчизняний та зарубіжний досвід. Ґрунтовне дослідження проблем забезпечення прав біженців є необхідним. Узагальнення цього досвіду у діяльності щодо забезпечення прав біженців, аналіз чинного законодавства України та законодавства інших країн, вивчення наукових праць у сфері міграційної політики дає можливість зробити висновок, що не всі напрями адміністративно-правового забезпечення прав біженців було досліджено повною мірою: недостатньо розроблені теоретичні положення щодо сутності і змісту надання певним категоріям мігрантів статусу біженців, переосмислення його значення в системі міграційної політики України, є необхідність у визначенні головних напрямів вдосконалення адміністративно-правового забезпечення прав біженців.

Справа взаємодії Державної міграційної служби України і Національної поліції виходить на новий рівень. Це є результатом діяльності керівництва держави, передусім очільників МВС. Але цей напрям роботи органів системи МВС не можливий без вирішення певного кола важливих питань, а саме:

- існуючий рівень правового забезпечення прав біженців в Україні не повною мірою відповідає міжнародним стандартам, а його недостатня правова урегульованість стає причиною послаблення державного контролю, що негативно впливає не тільки на стан забезпечення публічного порядку, а й на стан національної безпеки в країні;
- правові норми, які регламентують набуття особою офіційного статусу біженця, є недосконалими, що призводить до поширення порушень прав біженців та сприяє створенню умов для скоєння правопорушень як біженцями, так і щодо самих біженців;
- відсутність ефективної взаємодії у діяльності правоохоронних органів у міграційній сфері та контролю відповідних державних органів за дотриманням прав біженців;
- недосконалість законодавчої бази у питанні забезпечення прав біженців в Україні призводить до відсутності ефективного механізму застосування санкцій

за порушення прав біженців щодо суб'єктів, задіяних у цій сфері, та є наслідком зростання кількості порушень публічного порядку і безпеки;

– потребує удосконалення адміністративно-правове регулювання адміністративної відповідальності біженців, враховуючи особливості положення самої особи біженця, а також особливості даного виду відповідальності з урахуванням принципів міжнародного права.

Перелік використаних джерел

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254k/96-vr/print>
2. Дахова І. І. Обмеження прав і свобод людини: конституційне регулювання та практика Європейського суду з прав людини. Форум права. 2018. № 4. С. 17–25.
3. Про органи внутрішніх справ: Проект Закону України від 06.04.2015 р. № 2561. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH1Z500V.html
4. Большой энциклопедический словарь. Москва, 1991. Т. 1. С. 215.
5. Словник української мови / кер. В. В. Німчук та ін.; відп. ред. В. В. Жайворонок. Київ: ВЦ «Просвіта», 2012. 1320 с.
6. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления: курс лекций. Москва: Юридическая литература, 1997. 400 с.
7. Про затвердження Положення про Державну міграційну службу України: Постанова КМУ від 20.08.2014 р. № 360. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/360-2014>
8. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/laws/show/580-19>
9. Міграція в Україні. Цифри і факти. 2019 р. URL: https://iom.org.ua/sites/default/files/iom-ukraine_facts-ukr_2019.pdf
10. Про протидію торгівлі людьми: Закон України від 20.09.2011 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3739-17>
11. Eurostat: Enforcement of migration legislation. URL: ec.europa.eu/Eurostat/web/asylum-and-managed-migration/data/database
12. Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту: Закон України від 08.07.2011 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3671-17>

References

1. The Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996 №254k / 96-VR / The Verkhovna Rada of Ukraine. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. 1996. № 30. St. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254k/96-vr/print> [ukr.]

2. Dakhova I. I. *Restrictions of human rights and freedoms: constitutional regulation and practice of the European Court of Human Rights*. *Forum of Law*. 2018. № 4. P. 17–25. [ukr.]
3. *On Internal Affairs Bodies: Draft Law of Ukraine*. April 6, 2015. № 2561. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH1Z500V.html [ukr.]
4. *Large encyclopedic dictionary*. Moscow, 1991. T. 1. P. 215. [russ.]
5. *Dictionary of the Ukrainian language* / Ker. V. V. Nimchuk and others / Resp. ed. V. V. Lark. Kyiv: VC «Prosvita», 2012. 1320 p. [ukr.]
6. Atamanchuk G. V. *Theory of public administration: a course of lectures*. Moscow: Yuridicheskaya literatura, 1997. 400 p. [russ.]
7. *On approval of the Regulation on the State Migration Service of Ukraine: Resolution of the Cabinet of Ministers of 20.08.2014*. № 360. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/360-2014> [ukr.]
8. *On the National Police: Law of Ukraine of July 2, 2015*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/laws/show/580-19> [ukr.]
9. *Migration in Ukraine. Facts and figures*. 2019. URL: https://iom.org.ua/sites/default/files/iom-ukraine_facts-ukr_2019.pdf [ukr.]
10. *On combating trafficking in human beings: Law of Ukraine of 20.09.2011*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3739-17> [ukr.]
11. Eurostat: *Enforcement of migration legislation*, URL: ec.europa.eu/Eurostat/web/asylum-and-managed-migration/data/database
12. *On refugees and persons in need of additional or temporary protection: Law of Ukraine of 08.07.2011*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3671-17> [ukr.]

ГОЛУБ В. Взаємодія Державної міграційної служби та Національної поліції – важлива гарантія дотримання прав людини.

Дослідження присвячене підвищенню ефективності функціонування Державної міграційної служби України та Національної поліції України. У статті розглядається один з напрямів активізації роботи – організація їх взаємодії, а саме: комплексний підхід у виконанні завдань держави по забезпеченню конституційних прав і свобод людини і громадянина на території України, вжиття дієвих заходів по забезпеченню публічного порядку і публічної безпеки.

Ключові слова: Державна міграційна служба України, Національна поліція України, взаємодія, правоохоронний орган, права людини, мігрант, біженець, публічна безпека, публічний порядок.

ГОЛУБ В. Взаимодействие Государственной миграционной службы и Национальной полиции – важная гарантия соблюдения прав человека.

Исследование посвящено повышению эффективности деятельности Государственной миграционной службы Украины и Национальной полиции Украины. В статье рассматривается одно из направлений активизации работы – организация их взаимодействия, а именно: комплексный подход в выполнении задач, поставленных государством по обеспечению конституционных прав и свобод человека и гражданина на территории Украины, применению действенных мер по обеспечению публичного порядка и публичной безопасности.

Ключевые слова: Государственная миграционная служба, Национальная полиция Украины, взаимодействие, правоохранительный орган, права человека, мигрант, беженец, публичная безопасность, публичный порядок.

GOLUB V. Interaction between the state migration service and the national police – an important guarantee of human rights.

The study is devoted to the problem of the need to increase the efficiency of the law enforcement system of Ukraine, its institutions such as the State Migration Service of Ukraine and the National Police of Ukraine. The article considers one of the areas of intensification of the system of the Ministry of Internal Affairs - the organization of their interaction, namely: a comprehensive approach to the state to ensure the constitutional rights and freedoms of man and citizen in Ukraine, effective measures to ensure public order and public security. Emphasis is placed on the need to take further steps to strengthen the interaction between the National Police and the State Migration Service, study and use in this process the positive experience of the law enforcement system of Ukraine. Appropriate measures are proposed for more effective cooperation between the State Migration Service and the National Police in ensuring human rights and freedoms in Ukraine.

Considering the experience of the results of joint activities of the SCSU and the NPU on the protection of constitutional human rights and freedoms in the Kharkiv region, the study provides sound proposals for further and more effective promotion of such forms of work. The article provides examples of practical results of joint work of the SCSU and NPU, which confirm the feasibility of establishing cooperation in the functioning of these law enforcement agencies. The situation in the country with the protection and realization of the rights of some categories of foreign citizens and stateless persons staying on the territory of Ukraine is also analyzed.

The study examines the current situation in the country with the protection of refugee rights, highlights the factors that force society and government agencies that determine migration policy in Ukraine, to pay attention to this, to focus on the factors and consequences of these violations.

Keywords: National Police of Ukraine, State Migration Service of Ukraine, interaction, law enforcement body, human rights, migrant, refugee, public safety, public order.